

Sygn. akt: I 1 C 1960/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	protokolant Agata Langa

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 7 468,85 zł (siedem tysięcy czterysta sześćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 13 grudnia 2018 r. do dnia 3 grudnia 2019 r. od kwoty 7 086,96 zł (siedem tysięcy osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy);

II. zasądzoną w punkcie I. wyroku kwotę rozkłada na 30 (trzydzieści) rat: pierwsza rata i kolejnych 28 (dwadzieścia osiem) rat każda po 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) i ostatnia rata obejmująca kwotę 218,85 zł (dwieście osiemnaście złotych osiemdziesiąt pięć groszy) oraz zasądzone odsetki, raty płatne do 10-go każdego miesiąca, począwszy od miesiąca stycznia 2020 r;

III. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. M. o zapłatę kwoty 7 468,85 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 7 086,96 zł od dnia 13 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, powołując się na zawartą z pozwanym w dniu 1 sierpnia 2016 r. umowę o kredyt gotówkowy nr (...).

(pозew – k. 3-5v)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w dniu 10 kwietnia 2019 r. w sprawie VI Nc-e (...) pozwany podniósł z ostrożności procesowej zarzut nieistnienia zobowiązania.

(nakaz zapłaty – k. 6, sprzeciw – k. 7-7v)

W piśmie procesowym z dnia 25 września 2019 r. pozwany uznał żądanie pozwu w całości i wniósł o rozłożenie świadczenia na raty.

(pismo procesowe pełnom. pozwanego z dnia 25.09.2019 r. – k. 76-79)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2016 r. między Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) a A. M. (kredytobiorcą) została zawarta umowa o kredyt gotówkowy nr (...), na podstawie której bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 8 503,00 zł, a kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kwoty 11 384,42 zł w 72 miesięcznych ratach.

(niesporne, nadto umowa z aneksem – k. 47-52)

Źródłem utrzymania A. M. jest wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę w kwocie 4 000,00 zł oraz wynagrodzenie z tytułu prac dodatkowych w kwocie 500-600 zł miesięcznie. Pozwany prowadzi gospodarstwo domowe wspólnie z partnerką, która nie pracuje oraz ma na utrzymaniu 7-letniego syna partnerki, na którego otrzymuje ona alimenty w kwocie 750,00 zł. Pozwany ponosi miesięczne koszty utrzymania obejmujące czynsz za mieszkanie, opłaty za prąd, telefon, telewizję i opiekę medyczną parterki, która nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, w kwocie ok. 1 070,00 zł. Oprócz kosztów utrzymania pozwany ponosi comiesięcznie koszty spłaty dwóch zobowiązań kredytowych w łącznej kwocie 1 350,00 zł.

(niesporne, nadto: aneks do umowy o pracę – k. 80, zaświadczenie - k. 81, zeznania pozwanego – k. 86-87)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana, a nadto na podstawie zeznań pozwanego, które jako logiczne, konsekwentne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym nie budzą wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Powód domagając się zapłaty od pozwanego kwoty 7 468,85 zł z odsetkami wskazanymi w pozwie i kosztami procesu powoływał się na umowę kredytu gotówkowego zawartą z pozwanym w dniu 1 sierpnia 2016 r. Podstawę prawną żądania powoda stanowi więc art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2357).

Pozwany ostatecznie uznał żądanie pozwu w całości. Jednocześnie pozwany wskazał, że nie jest w stanie jednorazowo spłacić całości zadłużenia i wniósł o rozłożenie należności na raty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2357) w zw. z art. 481 § 1 i 2¹ k.c. w pkt. I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 468,85 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 7 086,96 zł od dnia 13 grudnia 2018 r. (zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia 3 grudnia 2019 r. (tj. do dnia wydania wyroku).

Wobec zaś wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty wskazać należy na treść art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione należy uznać sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia

byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanego utrzymującego się z wynagrodzenia za pracę, w tym za prace dodatkowe, w kwocie ok 4 550,00 zł oraz pozostającego we wspólnym gospodarstwie domowym z niepracującą partnerką i mającego na utrzymaniu 7-letniego syna tejże partnerki, na którego otrzymuje ona alimenty w kwocie 750,00 zł, a ponadto mając na względzie konieczność ponoszenia stałych miesięcznych kosztów utrzymania oraz obciążające pozwanego i spłacane przez niego raty dwóch kredytów w łącznej kwocie 1 350,00 zł miesięcznie, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone w pkt. I wyroku świadczenie rozłożył na trzydzieści rat, z czego dwadzieścia dziewięć pierwszych w wysokości po 250,00 zł, a ostatnia rata obejmująca kwotę 218,85 zł oraz zasądzone odsetki, płatne miesięcznie do 10-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od stycznia 2020 r., o czym orzekł w pkt. II wyroku. Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanemu spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt. III wyroku i na mocy art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu. Wskazać należy, że art. 102 k.p.c., pozwalający w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nie obciążaniu jej kosztami w ogóle, jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu i urzeczywistniającym zasadę słuszności. Przepis ten nie konkretyzuje owych szczególnie uzasadnionych wypadków, do których się odnosi – pozostawione to więc przez ustawodawcę zostało do uznania Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności sprawy kierować powinien się własnym poczuciem sprawiedliwości. Zarówno w doktrynie jak i praktyce orzecniczej utrwaliło się przy tym, iż owe szczególne okoliczności związane mogą być zarówno z przebiegiem samego procesu, jak i okolicznościami pozostającymi na zewnątrz procesu – a więc także, a nawet zwłaszcza, dotyczącymi stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te winny być przy tym oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Na analogicznym stanowisku stanął Sąd Najwyższy, który do kręgu okoliczności, o których mówi art. 102 k.p.c. zalicza także ciężką sytuację strony przegrywającej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1972 r. w sprawie I PR 423/72, OSNC 1973/7-8/138).

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż sytuacja finansowa pozwanego jest zła, co zostało już przeanalizowane i uwzględnione przez Sąd przy rozkładaniu zasądzonego świadczenia na raty, a także kierując się tym, że ewentualne zasądzenie od pozwanego kosztów procesu obciążałoby go ponad miarę, Sąd uznał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek i na zasadzie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu.